Any XV. — Núm. 711 15 CENTIMS Barcelona, 1.er de Novembre de 1922

PAPITU

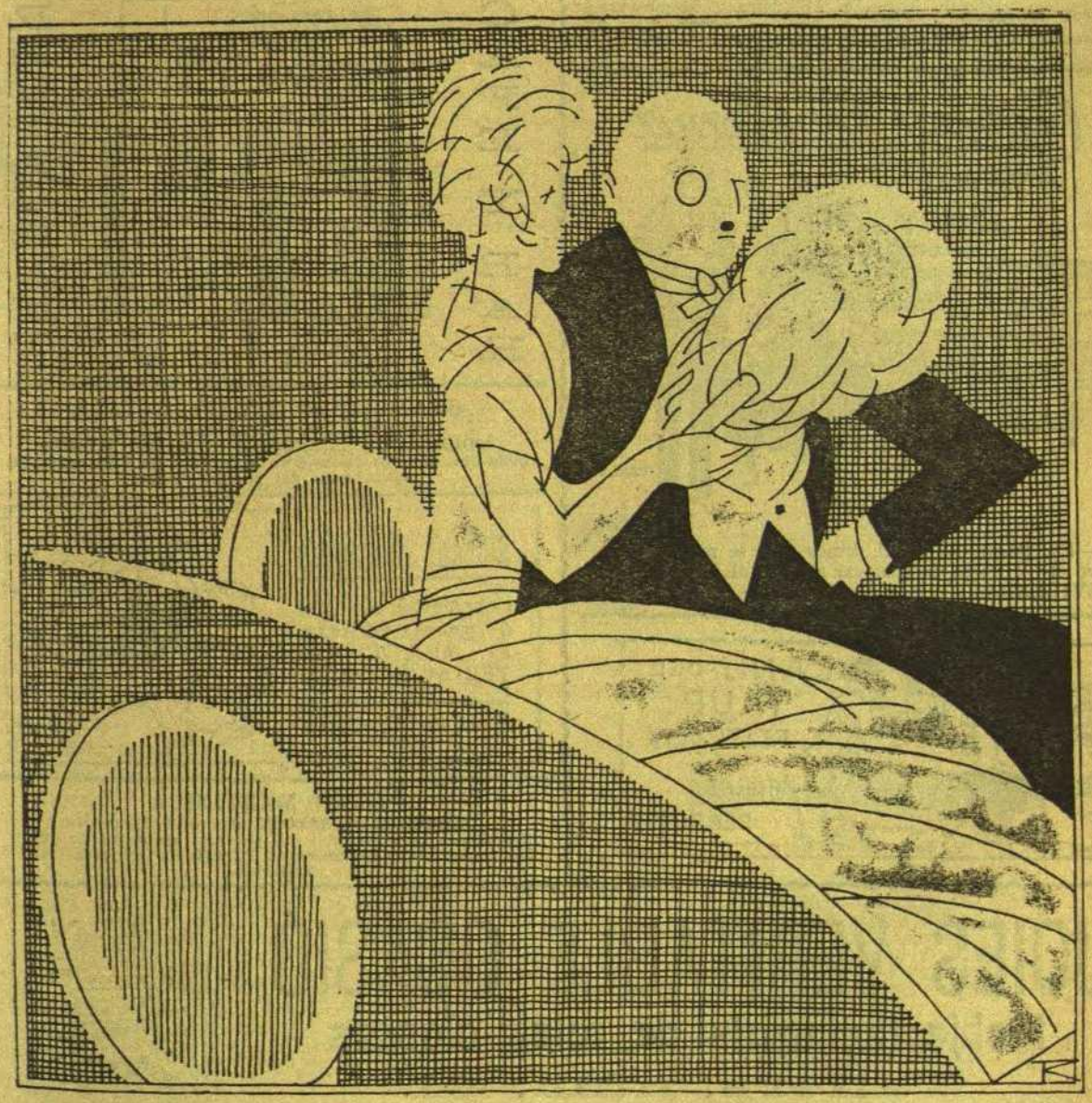

—Jo soc una dona decent.
—De cent? No més n'hi coneixia tres....

Bar - Restaurant - Charcuterie

L'Atlántida

Gran terrassa : Coberts a 3'50 i a 5 ptes. i a la carta : Concerts : Autos

ESPAIOSOS RESERVATS AMB TOT EL LUXE I CONFORT MODERNS

TELEFON 2219-G. **PLAÇA LESSEPS, 4**

TABACS HAVANS

Els de millor qualitat, preferits pels fumadors de gust, són els que té l'Expendeduria de la RAMBLA DE LES FLORS, núm. 16. — *Brevas* GENER, ROMEO, LA CORONA i altres marques. — Picadures especials per a pipa

---

ESCUELA **Sebrun** TALLERS 85 Pral.

FRANCÉS
INGLÉS
ALEMÁN
ITALIANO
TAQUIGRAFIA
MECANOGRAFIA
CONTABILIDAD
ORTOGRAFIA
CÁLCULO
REDAC. LETRA etc

CLASES DÍA Y NOCHE

EL REY DELS PLAÇOS

MOBLES : SASTRERIA (per a senyors i senyores)
CALÇAT : MATALASSOS : RELLOTGERIA
SENSE FIADOR!! RESERVA ABSOLUTA
Al comptat, no hi ha qui se'n vagi sense comprar res

CASA BARNADAS

JOVELLANOS, 2, pral. (travessia Pelai). Tel. 4887 A

Camera Sevillana

Balmes 10 - Barcelona

—Escolta'm, Lulú : el demés tant se me'n dóna ; però el llit l'hem de comprar aquí, a «LA CAMERA SEVILLANA».

CAFÉ Y BAR

Tornos RESERVADOS TALLERS 45 Teléf. 1989-A.

RESTAURANT

GRAN CABARET CAFÉ CATALÀ

RAMBLA DE SANTA MONICA, 6
(COLISSEU DE LA BARRILA I DEL BON HUMOR)
Cada dia, ball des de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel «jazz-band» del popular Torres.

Sibocas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Teléf. 5031 A.

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAFONT (*davant l'«Espanyol»*)
Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta. Servit per xamoses cambreres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

JOIES VERITABLE OCASIÓ

i objectes usats de totes classes

Tallers, núm. 41

Aquesta casa ven únicament joies i objectes procedents de Montepius, Subhastes i compres a particulars

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.

: LA DONA COM A INSTRUMENT DE VENJANÇA

QUAN un amic us faci una mala passada —sempre seran els amics qui us la facin, perquè sempre està un exposat a ser amic d'un fill d'un moment de distracció,—si us voleu venjar, que sí voldreu, recorreu a la dona. La dona us venjarà, amb tota seguretat, i el deixarà com nou.

Quin mal més gros li voleu, que el de què s'enamori i es casi, o el de què s'enamori sense casar-se, que això, pel cas, és igual?

L'home és un animal—massa animal moltes vegades—que, demés de les necessitats físiques de menjar, beure i dormir, té altres necessitats. Ens referim a certes necessitats íntimes d'aquelles que, quan donen mal resultat i s'han de curar, en diuen malalties secretes, i no són secretes per a ningú.

Doncs bé; l'home, esclavitzat per cert apèndix que el nostre mai prou admirat amic Joaquim Belda nomena l'*imperatiu categòric*, comet moltes bestieses: la de casar-se, la de fer versos—també es fan per *això*,—la d'arruinar-se, la d'estafar a qui pugui per a convertir aquells diners en un *pendentiff* o en una capa de pells, per *allò* de què la capa tot ho tapa.

Quan un home sent olor de dona—aquella olor que no han pogut fer desaparèixer els perfumistes millors del món,—està perdut. Ara penseu en lo que pot passar si aquest home el sent per primera vegada aquest perfum. Perquè es pot donar el cas d'un home que *anava per feina*, que era *serio*, que només es dedicava que a l'esport, o al patriotisme, o al periodisme, o a qualsevol altra cosa per l'estil. Què passa? Que un bon dia ell ha d'anar cap a l'Ajuntament a «sablejar» a un regidor, o al «Principal Palace» a veure si aixeca un mort; però el seu *imperatiu categòric* se li rebel.la i li marca: cap al carrer d'Aribau.

Aquell home està perdut. En les primeres faldilles que troba s'hi enganxa, s'hi enganxa com si tinguessin vesc. Després, quan ja la cosa no té remei, aixeca el cap i, encara que es tracti d'un curt de vista molt curt de vista, diu al veure la cara de la mestressa de les faldilles:

—...! Quin dimoni!

Però a la fi es resigna: al cap i a la fi, per lo que ell el vol, també serveix aquell dimoni. El rosegarà tota la vida.

Vosaltres ja esteu venjats. Aquell amic, aquell poca-vergonya que us havia demanat diners i no els havia tornat, o que us havia desacreditat, o que havia comès amb vosaltres qualsevol altra malifeta, ja és un desgraciat: ja té dona.

Creieu-me. La dona és lo millor del món, però també és lo pitjor. Es lo millor per a vosaltres. El talent vostre ha de consistir en què sigui lo pitjor per als vostres enemics.

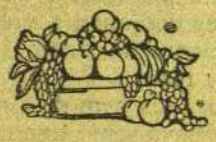

HISTÓRIA DE LA MALA SETMANA

VI

DIMECRES

TINC les sangs... *Bueno*, no ho vulguin saber com tinc les sangs! Em bullen, em cremen, estan a punt d'explotar. El vell no ha donat senyals de vida. Es dir, sí que n'ha donat: l'han vist sortir del «Palace», a les tres d'aquesta nit passada, amb una mitja mona, i amb una andalusa! Quan tens un senyor *serio* i vell com el meu i saps que se n'ha anat amb una andalusa, ja pots tremolar.

En el cabaret una andalusa hi és molt necessària. Com que tothom ha dit que tenen tanta gràcia i tanta *sandunga*, encara que sigui més ensopida

que una marmota i més ferrenya que un burot, tots els homes hi van de cap. Els hi agrada més aquell *ceceo* que unes bones formes. Perquè els homes aquests que freqüenten els cabarets, sembla que haurien d'estar per les bones formes. I no hi estan. Són uns porcs! Demés, a un pagès de Sabadell o de Vilafranca del Penedès, li agrada molt parlar andalús, perquè es pensa que això fa corrido.

Jo, doncs, estic molt alarmada perquè han vist el meu vell amb una andalusa. Es capaç de donar-li una mala beguda d'aquelles que tenen nom de persona: «Tío Pepe», «El Duque de El», «Joselito», «Pastora».

Però que vagi amb compte aquesta mona, perquè no li deixaré cap postís sencer. Si ser castissa vol dir tirar *rentois*, i parlar amb *ceceo*, i mirar a la gent de cua d'ull, i armar *bronca* per unes olives més o menys sevillanes, em tornaré més castissa i cridaré més que la Carme Flores, que en això de cridar és un trumfo.

Avui em trobava sense una pesseta a casa. Perquè el vell em va plantar la vigília de pagarme la setmanada, que era una setmanada de tres centes cinquanta pessetes. I com que nosaltres, les dones que es dediquen a viure d'això que en diuen amor, encara no estem sindicades, no he pogut reclamar res.

Decididament, ens hem de sindicar.

Doncs em trobava sense una pesseta. I això per tothom és desconsolador. Per una dona com jo, més que per tothom.

Quan nosaltres ens trobem sense un *amic*—un amic vol dir un passament,—de seguida ho sap tothom. I tothom se n'alegra: se n'alegren les amigues, les altres «tripes», perquè una desgràcia nostra sempre alegra les amigues; i els que no són amics, perquè volen ser-ho; i els que pensen que al canviar d'amic canviarem també de *caprici*; i les floristes, que, amb tota llibertat, ens podran oferir l'amistat *d'un senyor riquíssim que acaba d'arribar d'Amèrica, i que és d'aquells que, quan s'enamoren d'una dona, han d'entornar-se'n a Amèrica a peu*. En tots aquests cabarets hi veureu sempre dues o tres velles. Les veureu sempre acompanyant els homes que tenen molts diners. Naturalment, no van al cabaret a fer l'amor. Hi van a què els hi fem nosaltres. Són comissionistes de l'amor.

—Ara és l'ocasió, senyor Canons—li diuen a un idiota qualsevol dels que freqüenten la casa,—de fer-se seva la *Caridad*!...

La *Caridad* no és una de les tres virtuts: és una «tripa».

O bé:

—Sap aquella noieta que li agrada tant? La Mercè! Està amb un xicot i n'està molt enamorada... Però ell no li dóna diners... No en té... I ella es vol comprar un «pendentiff» amb tres brillantets...

La vella arregla el negoci, cobra la comissió d'ell, la nostra i ens ven el «pendentiff», que abans de nosaltres ja l'han lluït set o vuit més.

Al donar-nos-el, ens diu:

—I ja ho saps: el dia que estiguis apurada, me'l tornaré a quedar. Perquè, què vols que et digui?, t'aprecio, t'aprecio molt!...

DEL CARNET D'UN HOME DE MÓN

EL GOIG DEL QUE PAGA

Ja feia temps que un amic m'ho havia advertit:

—La Ramoneta te la fregeix...

—No; me la...

—No, no em refereixo al que ella et faci a davant teu, sinó al que et pugui fer darrera...

—Res absolutament... Què vols que pugui ferme al darrera? Fos un home!

—Vaja, tossut! La Ramoneta et posa banyes!

—Què em dius! N'estàs segur?

—Segurissim! Cada vegada que vas a casa seva, oi que n'hi trobes un altre?

—Mai!

—Pitjor! Es deu quedar sota el llit, o a la cuina, o al quartet de bany... La Ramoneta té un amic que quan tu hi vas...

—Ell ja en ve, oi?

—Eccoli qua!

—Doncs, me'n venjaré!

—Per l'amor de Déu! No et perdis per una qualsevol, que no val el que costa aixecar la camisa!

—Jo, perdre'm? Tu no coneixes la meva serenitat! Deixa'm fer.

I abandonant a l'amic, a l'hora de costum me'n vaig anar a veure la Ramoneta.

La pobra m'esperava amb els braços oberts, i no sé si res més tan obert com els braços. Jo feia uns ulls com unes taronges i unes orelles com una llebra.

En efecte, a la cuina s'hi notava una remoreta

de cosa que raja, què us diré, pobre de mi!, com si omplissin una copa...

Jo, res. Com si fos sord. Sols que a la Ramoneta li vaig dir que tanqués la porta de baix, perquè tenia ganes d'entrar per dalt, i ella, encara que em fos traïdora, per a mi no tenia un «no». Tot era qüestió d'augmentar la paga.

La Ramoneta tenia traça per a tot. Per cada cosa tenia la seva filigrana característica, i aquell dia, jo, en veu alta, vinga fer-li retrets dels mèrits i de les finors que em dedicava.

A dins de la cuina s'oïa trencadissa de vidres.

—Es el gat...—va dir la Ramoneta, parant la bugada un segon i reprenent-la amb més delit que mai.

Sí, sí, el gat! El gat dels frares, que patia en aquells instants el turment d'ésser fi d'orelles!

Feta la feina, vaig dir-li a la Ramoneta:

—Té: avui em rentaré a la cuina...

Quin esverament! La Ramoneta volia treure-m'ho del cap...

—Ai, filla! El que se'm posa al cap, ja no hi ha qui m'ho tregui!

Així i tot, va portar-me a la cuina. A la cuina no hi havia ningú, però vaig sentir remor al quartet de bany. Llavors vaig demanar el water. Tampoc hi havia ningú, però la remor era a l'alcova. Vaig tornar a l'alcova i... ningú, però la porta del pis acabava de tancar-se.

Ja estava satisfet i me'n vaig anar ben tranquil.

En ésser a l'escala, davallava d'escales amunt —ell va dir que del pis de dalt—un «Rubinstein» d'aquests de la maneta, en mànegues de camisa i calçotets.

—Senyor, no en faci cas! Estava amb una senyora i el marit ens ha destorbat...

Jo em vaig clavar a riure; la Ramoneta va tornar-se vermella; ell estava groc.

—Ves, Ramoneta; mira si trobes un pantalon i una americana per aquest home... Sí, dona, sí... L'hauràs despullat tantes vegades, que no vindrà d'aquí que el vesteixis una.

I després d'allò, vaig canviar de bugadera.

ISARD CABIROL

ELS CALÇOTETS DEL VIGILANT

EN Peret és el vigilant nocturn més fresc que hi ha sota la capa del cel. Segons males llengües, en tractant-se de dones no deixa res per verd; tendre o vell, tot ho aprofita. Dies enrera en el seu barri va presentar-se-li una nova veïna molt formosa i bella, coses que a ell no li van passar per alt, puix des del primer moment va considerar-la com a una de les seves parroquianes predilectes, desitjant poguer comptar-la entre el nombre de les obtingudes.

Passats alguns dies, la casualitat va fer que poguessin parlar-se a soles, puix ella totes les nits venia acompanyada d'un parent o altre, i això feia que en Peret es concretés al rutinari «bona nit» i a parar la mà, esperant l'anguila.

De moment ella demostrava no fer cas de quant ell li deia; però, tants i tants van ser els precs per part d'ell, que ella tingué d'acabar per donar-li esperances, dient-li que més endavant ja en parlarien i, segons com, veuria de servir-lo.

Passà una setmana, en passà una altra, i l'ocasió no es presentava; per fi, una matinada, picant de mans, ell anà per obrir la porta i es trobà davant d'ella. Un cop dintre l'entrada de l'escala i amb la cerilla a la mà, en Peret va recordar-li lo que li havia promès i que ocasió com aquella poques se'n presentarien per complir lo que tant desitjava, a lo qual va contestar ella:

—Avui vinc sola perquè no estic en condicions per aquestes coses. Un altre dia serà.

—Romanços a aquestes hores?

—Et dic que no estic en condicions!

—Vinga, vinga! Fora *cuentos*! Mans a l'obra.

I després d'un xic de lluita i en menys temps que gasta per cantar un gall, en Peret va satisfer el seu caprici per partida doble. Un cop va quedar a soles, ben prompte va donar-se compte de què ella tenia raó al dir-li que no estava en condicions. Tota la part davantera dels calçotets que ell portava posats havien canviat de color, i com que era un xic escrupulós, va pensar treure-se'ls, plegar-los i deixar-los darrera la porta, i així va fer-ho, no recordant-se més de què allà

—Per què vas renyir-hi amb aquell adroguer?
—Perquè no em feia el pes.

—A aquesta artista li noto falta de braços. Els té curts...
—I, en canvi, sobra de cames, oi?

quedés tal penyora. Arribat a sa casa, va deixar les claus, el fanal i va pendre's el got de llet, passant al dormitori, on va començar a despullar-se, i en el precís moment que s'abaixava el pantalon, la seva dona que des del llit el contemplava, va dir-li:

—Carai, Peret! Què has fet dels calçotets, que veig que no els portes?

A lo qual ell li va contestar:

—Vet aquí una cosa que del cert no puc dir-t'ho. No sé si me'ls han robat durant la nit, o bé si els he perdut pel camí mentre venia...

UNA RESPOSTA

En Rossend va comparèixer davant del jutge.

—Hola!—féu aquest.—Ja tornem a tenir aquí a aquest bona peça?

—Sí, senyor. Ja torno a ésser aquí.

—I no se'n dóna vergonya? En lo que va d'any ja ha vingut tres vegades!

—Ai, caratsus! Pitjor és vostè...

—Eh?

—Sí. Pitjor és vostè, que hi ve cada dia!

EL NANO

MÚSICA DE «LA GUITARRA LLORA»

I

Era en Pep el quota més peça,
més *guapo* i *farolero* que anava a l'«Iris Parc»,
i les mosses per ell sospiraven,
doncs tot ballant el «shimmy» sabia grapejar.
Cada festa a la tarda arrambava
amb la Lilí, una meca que anava força bé,
i al finar de la dansa la gresca
en Pep l'acompanyava a cert discret carrê.
I a la nena li deia el soldat,
tot ficant-se en el quarto llogat:
Refrà:

—El meu nano, el meu nano
és bufó i sap jogar.
Vols coneixe'l, Mercè maca?
Doncs te'l vaig a presentar.

II

La Mercè fa alguns jorns que està trista,
doncs en Pep, el quota, a l'Africa ha marxat.
I si va a l'«Iris Parc» el diumenge,
cap fulano li omple el buit que ell ha deixat.
Hi ha minyó que la busca amb carinyo,
i prou voldria dur-la a sopar a cân Joan,
prô la noia li dóna carbassa,
i tots els corridos molt fàstic li fan.
I sospira, pensant dia i nit
amb l'absent, que li dóna neguit.
Refrà:

—El seu nano, el seu nano,
el seu xamós germanet
cada dia més l'enyoro,
malgrat no estar-se mai quiet.

III

Va tornar del Marroc el quota,
més peça i més fatxenda que quan ne va marxar,
i la Mercè va rebre'l satisfeta,
i com una llagasta amb ell es va abraçar.
Però, inquieta, notà certa cosa
que a en Pep privava de caminar com cal,
i va fer-li, innocent, la pregunta:
—Escolta: alguna bala, potser, et va fer mal?—
I ell, tornant-se son rostre vermell,
va respondre, rascant-se el clatell:
Refrà:

—El meu nano, el meu nano
el pobret està malalt.
Com que el pobre és tan golafre,
una mora li féu mal.

L'EMPRESARI ESPANTAT

En Joanet, el fill de la senyora Pepeta, és un jove de vint-i-cinc anyets, al qual sa mare ha donat una instrucció tècnica completa per a que fos comerciant.

El noi, tip de tanta economia i de tants tractats comercials, va decidir deixar-ho córrer tot i va agafar la mania de fer-se empresari del teatret del seu poble. I vet aquí com va fer el vertader viatge a Barcelona..., sol, sense la mare aquest cop! Que estrany!

Amb alguna recomanació de gent bregada en aquests assumptes, en Joanet va anar al lloc de reunió dels farandulers per a fer el seu programa. Trobà lo que volia, però abans de firmar els contractes volgué veure el treball de cada bohemi, puix la gent del seu poble era molt tocada i posada.

Una nena «coreográfica (que «finolis!), no havia gairebé fet quatre punts, quan en Joanet cridà, escandalitzat:

—Fora, fora! No em convé el panyo!

La nena no s'amagava ni la vergonya.

Un excèntric es presentà amb molta excentricitat i... fent burilles per a donar més relleu al seu art. Després feia uns gestes tan estúpids, que en Joanet va fer-lo plegar de seguida.

Les «cupleteras» foren per l'estil de la ballarina i lo que no ensenyaven explicaven com era.

El tendre empresari no volgué sapiguer-ne res d'aquells artistes de pela i deu, i anava a guillar, quan se li presentaren unes nenes amb més gràcia que un autor de revistes del Paral.lel.

Elles soletes omplien el cartell, puix el seu número era de força.

Quan en Joanet els hi preguntà quin era el seu treball:

—Jo faig el francès—digué l'una, amb una boqueta de pinyó.

—Jo faig l'italià—contestà l'altra, amb unes anques com un cavall.

—*Yo soy castiza y con mi cuerpecito zerrano hago sortar la cuerda al más parao... Yo hago el español porque soy de Madriz*—recità la tercera, una dona tremenda.

—Jo ho faig tot—acabà dient la més petita, amb unes ulleres de carbó.

En Joanet quedà de pedra; però, no obstant, va poguer fugir cap el poble, renunciant a cercar artistes a Barcelona.

Uix, quina púrria!

El pobret no ha comprès encara que el número de les quatre nenes era representar nacions europees, de les quals donaven a conèixer els cuplets i ballets de moda, en castellà, és clar!

La petita ho feia tot, rus, xinès, anglès, etc., perquè els vestits li costaven menys. Com que era tan petita!

Tota la correspondència de PAPITU, dirigiu-la a l'Apartat de Correus núm. 925, Barcelona

MIL PESSETES

Si el tenir molts cabals i una dona bellíssima, fos prou per aconseguir la felicitat, el jueu Moisès seria un dels homes més feliços de la terra, car el seu capital és considerat com un dels millors de la ciutat i la seva dona podria comparar-se, segons la dita del seu amic Isaac, amb la millor de les millors companyes dels Faraons de l'antic Egipte.

Però tot això, que hauria d'haver constituït la causa principal del seu benestar, era, pel contrari, lo que li feia la vida més impossible i insuportable. L'avarícia, aquesta passió tan desenrotllada entre els de la seva raça, s'havia apoderat d'ell d'una manera exagerada, i tot i tenint les seves arques plenes d'or, la pèrdua d'un sol diner li produïa uns accessos de ràbia tan forts, que el deixaven més aclaparat que les converses més llargues i complicades que amb la seva dona pogués sostenir.

Aquest era l'altre motiu de la seva malvestat, doncs si bé estimava el diner d'una manera exagerada, per la seva Esther s'hauria deixat fer a trossos abans que un altre l'hagués de tocar. Es contaven anècdotes curioses sobre aquest seu prejudici, que no el deixava viure tranquil. Es deia que a un criat jove i sapat que havia tingut, l'obligava, cada vegada que havia de portar algun recadet o ordre a l'Esther, a fer una espècie de massatge en certa part, que anava tan poc bé per la salut del jove, que per por de morir tísic se n'anà.

—Per què no vol correspondre a la meva passió?
—Perquè en vostè hi veig massa misteris.
—Ha vist mai una passió sense misteris?

No cal dir, doncs, amb la recança i recel que deixava la seva casa sempre que els negocis l'obligaven a viatjar, lo qual mirava que sovintegés el menys possible.

D'altra manera s'ho prenia el seu amic Isaac, el qual, seduït per les belleses d'Esther, aprofitava aquestes avinenteses per anar pel voltant d'ella amb un daler més gran i una mirada més pansida que un gos petener voltant una gosseta, quan a la primavera comencen aquestes bèsties a sentir les pessigolles de l'amor.

L'esposa de Moisès, però, mai cedia, ni s'enfadava tampoc dels homenatges, algunes vegades prou descarats, amb què el pobre i ardorós Isaac l'obsequiava, per lo que aquest, més sovint que no plou, tot i dolent-li els diners, havia d'anar a desfogar la seva dolor en una escaleta d'algun carrer fosc, que ja mirava primer que fos de les més baratetes.

Les coses seguien així, fins que un dia que el bon Moisès havia anat de viatger, i l'Esther estava sola, avorrint-se i menjant cacauets, el telèfon trucà amb insistència. L'Esther es posà a l'aparell.

—Riiiing!... Ah! Es vostè, Isaac? Sí, senyor, el meu marit està absent; avui ha marxat i fins demà no tornarà.

—...

—Com! Què diu? Venir aquest vespre a ferme companyia? Per qui m'ha pres a mi?

—...

—Mil pessetes?

—...

—Això ja és altra cosa; no sé si puc faltar així al meu marit; però, en fi, si ho diu de cert..., el negoci és el negoci... Aquesta nit pot venir, però perdoni que li digui que vull cobrar per endavant.

—...

I la despampanant jueva, deixant el telèfon sobre la taula, va desaparèixer, deliciosament excitada, cap a la seva cambra de toaleta.

Jo no sé el que aquella nit va passar a l'alcova matrimonial del bon Moisès, mentre aquest, en un senzill llit de fonda, estava un xic neguitós pensant en una conversa que amb el seu amic Isaac havien tingut al despedir-se a l'estació.

El que sí us puc dir és que l'Isaac sortia l'endemà al matí de càl Moisès amb unes ulleres de pam i una deixadesa i decandiment tan gros, que contrastava amb la satisfacció que en la seva cara s'hi reflexava.

En aquest món tot arriba, i el marit també arribà. No li devien haver anat molt bé els negocis, doncs la seva cara demostrava més preocupació que altra cosa. La seva dona ho va conèixer, i recordant-se de mitja dotzena de sentències jue-

ves aplicables al cas, va callar esperant que el seu marit digués el que tenia.

A la fi aquest, mirant-la fixament, digué:

—L'Isaac, ahir vespre va estar a casa, eh?

Signe afirmatiu de la muller, que empal.lidí de sobte.

—I et va entregar mil pessetes?

—Sí; aquí estan—digué ella, més morta que viva i traient-les de la butxaca amb tremolosa mà.

—Ah! Respiro! Em pensava que no m'hagués enredat! Ahir, al ser a l'estació, em ve tot atrafegat i em manlleva mil pessetes, dient-me que en tenia necessitat de moment, que aquell mateix vespre me les portaria a casa; creu-me que passava ànsia, perquè en aquests temps, un no es pot fiar de ningú. Sort que Jehovà permet que les bones amistats siguin sempre fidels i els amics puguin confiar-hi.

PASSANT EL ROSARI

Això succeeix a la cambra de mossèn Ramon, el rector de Pollera. Davant d'una imatge hi ha una llàntia i davant de la llàntia la majordona, el campaner, el sagristà i l'enterra-morts, que passen el rosari.

La majordona està amb ànsia pel senyor rector, que ha anat a cacera i encara no ha tornat.

—*Déu vos salve, Maria*...—no sents soroll, Quel?...,—*plena sou de gràcia*...

—Es el gat, a la cuina.

—*El Senyor és amb vós*...—i potser és el senyor rector que torna...—*i beneit és el fruit de*...—ja estic amb cuidado...—*de vostre sant ventre*...—sols de pensar-hi ja em poso alegre!...

El sagristà, l'enterra-morts i el campaner somrigueren...

PEGA

L'escena a la Plaça de Catalunya, quasi davant de Canaletes. Un pagès vestit de senyor, però carregat com un burro amb els innombrables paquets i farcells que porta, atura a un fulano tartamut que, tot llegint el diari, espera algú per allí.

—Que em podria dir on és l'estació del tramvia de Sarrià?

—Mireu que...—diu l'altre,—que... te...te...niu pega vós, tam...tam...am...bé! Més d'un mi... mi...li...lió d'hab... d'hab... bi...bitants que... que... hi ha a Barce...ce...celona, i m'ho veniu a pre...pre...gun...tar a mi! Si ho ar...r...ribeu a dir a qualse...se...vol altre, ja... ja... hi seríeu!

LES VISITES DEL GOVERNADOR

El senyor Gatuelles havia sigut governador civil de Pamplona, en temps d'en Sagasta, i avui encara conta episodis d'aquell temps...

—Als pocs dies d'haver arribat a tal capital—ens explicà ahir,—vaig rebre una carta de femella. «Senyor Gatuelles—deia.—L'he vist i m'he enamorat de vostè. Sóc vídua i sols vostè pot ferme feliç... Voldria venir a visitar-me? Visc al carrer dels Fueros, núm. 61... Sobretot, discreció; que el meu bon nom no es perjudiqui...—*Amàlia G. de P.*» Jo llavors era jove i guapot, i, encantat de l'aventura, vaig córrer cap a casa la vídua, d'amagatotis. Vaig trobar la porta ajustada, vaig presentar-me i amunt. La casa era solitària i quietosa. Ella, la vídua, jove, ardenta i mestra en carícies. Durant dos mesos vaig anar-hi molt sovint... Un dia el secretari del Govern demanà parlar amb mi d'un assumpte reservadíssim. «Miri quin prospecte ha arribat a les meves mans.» I em donà un paperet que deia: «Casa la Pura, Fueros, 61. Casa de confianza. Limpieza, higiene y buen trato. La única casa que frecuenta el Excmo. Sr. Gobernador civil de la provincia...» No cal dir que no m'hi van veure més!

—Tu, què saps fer?

—Fora guisar, rentar ni planxar, el demés ho faig tot...

REDACCIÓN

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 16 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA

UNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINZO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — DIRECTOR: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

BUENDIA EN ITALIA, O UN GRAPADO DE ANIMALADAS

Ya estoy en Italia con aquella alegría. De primer entuvio, al llegar a Roma en una tartana, me pasó por la gorra ver al Papa, pero como vi que me pedían la mar de romances, lo dejé correr. (¿En qué se parece el Papa a lo que se tira al pescado? En que el Papa es sumo pontífice, y lo otro es zumo de limón...)

Llegué a la puerta, y un suizo que era de Nápoles me preguntó:

—¿Qué pides?

—Pío undécimo..

—¿Que *pies un décimo*? ¿Te has creído que esto es una lotería? ¡Apa a escampar la boira!

Y me hizo guillar la mar de de prisa. Yo que sí que entonces tuve una idea. Ver a Mussolini, este fulano que lo hace ir todo enrenuevo. Pero como no sabía una papa de dónde pernoctaba, me hice acompañar por un guía, que se dice Bigg Hotte y tiene dos hijas la mar de cachondas que hacen el mismo oficio. Hay quien se pasa el día acariciando las guías de Bigg Hotte. (¡Gracias a Dios! ¡Ha costado de salir este chiste!...)

—Lo que me hace escudilla—díjele—es no saber el italiano. ¡Estoy pez!

—Para xafare le italiano—me dijo el guía,—cale tan solo fer acabare tutas las palabras en «ini» o en «ino». ¿Capisca?

—¿Cómo no? ¡Soy un triunfo en el ramo de la lengua! Tenía una fulana en Cunit que por mi lengua se volvía tarumba. Pero no meemos fuera del tiesto y vamos a ponernos de 1,001 botones.

Y fuíme a la dispesa, y al cabo de un ratito, la mar de elegante, fuí a ver a Mussolini, a las señas que me endiñó el guía.

—Estoy hecho un pollino—le dije, haciendo una media risa la mar de elegante.—¡Un pollino!

—¿Cómo, un pollino?

—Un pollo, amigazo. Vengo de gorrino...

—¿Eh? ¿Qué se empatolla?

—De gorra..., porque hace viento. Y suerte he tenido, pues por el camino he encontrado...

—¿Qué?

—¡Molto bene!

—¿Molto bene de qué?

—Muchos carneros, que en italiano se debe decir molto bene. Por cierto que he perdido una aguja de corbata que figuraba un macarrón.

—¿E de lei?

—De 80 quilates, ¡mira éste!

—¿Digo si era de usted?

—Y de mi flavia... ¿Conoce usted los juegos de naipes? ¿Sí? ¿Vamos a jugar a la bascambrilla?

—Yo conozco tutti.

—Carai! Todo justo el tute, que no lo conejo! Le convido a hacer un trago de vino...

—Oh, carisimo!

—¿Y a usted qué le importa que sea caro, si pugino yo?

—Oh, carisimo amico! Vamos a beber Chianti...

—El *chianti* sobre el difunti... ¿Vale mucho?

—¡Doscientas liras!

—¡Oh! ¡Cuánto de liras!

—Yo no deliro, amico mio...

En esto, cuando el hombre estaba a punto de garlar por los codos, vino una pinta que le dijo no sé qué carai a madriguera de oreja. Mussolini dejó ir uno de recaracoleado y levantándose dió un bote fenomenal. Era un bote de pimientos que bien bien pesaba cinco kilos, y lo dió al que vino, porque éste tocara el dos. Luego se quedó tan cabreado, que yo, que la sé larga, comprendí que me enviaría a hacer puñ...os de bastón, y me eliminé con disimulo.

Pero no he extraviado el tiempo, no. He arreplegado, haciendo el mec, un bien de Dios de chistes que os vais a volver tarumbas. Oíd y que no os coja un trabajo:

¿En qué se parece un cobrador de tranvía a una chica que os vaya a la hora? En que os hace *tilín*!

Los intestinos ¿en qué se parecen a un diario destinado a casa Felipe? En que *l'as tripas*...

Don Juan Tenorio, cuando iba por la calle, ¿en qué se parecía a un común obstruído? En que uno y otro *embozados*!

¿Qué es menos que un marino? Un submarino.

¿Qué plan es el que más mal sienta? ¿El plan de reforma contributiva? ¿El plan de enseñanza? No. El *plan*...tofada!

¿Por qué no es prudente acercarse a un sastre? Porque *tela* corta!

Si al señor Sala le hicieran alcalde, ¿por qué no podría hacer un río? Porque le dirían «el alcalde Sala... mea...» (!)

En vista de las protestas, pliego. Pero antes, oíd este verso que me he empescado, dedicado a Gala Pago, una rubia que me tiene torrefacto:

«Escucha, caya doncella,
la del cutis nacarado
y los pieses pequeñitos
y el pecho desarrollado.
La de la boca encendida
cual si rosegara mangra;
la de la mirada viva
tal como el llus de palangra.
La del talle esculturado
que a un maniquí se parece
de aquellos que en «El Ingenio»
venden al que le apetece.
La del cabello sedoso
como de panocha el pelo,
y el hablar dulce, tan dulce
cual de menta el caramelo.
La de gordas pantorrillas
como tubos kinkerianos;
la del asiento redondo
como cojines persanos.
Escucha, tú, bella hurí,
la más cachonda de Europa,
la de costados de upa
y refrigerante popa...
Escucha, mujer divina,
que acaparas tantos dones...
¿quieres a mis calzoncillos
coserles un par de botones?»

¡Eh! ¿Haría esto Sagarra? ¡Y un carnero!

BUENDIA Y GASSOL

N. de la R.—¡Que Dios lo haga bueno!

GACETILLA ESCOGIDA

(PARA USO DE LAS FAMILIAS)

Es intolerable el estado en que se encuentra el empedrado de la calle de San Medín. Los vecinos están que sacan fuego por las muelas, pues el otro día cayó el droguero de la cantonada, que pesa doscientos kilos, y se hizo un azul en el melic. Esto de que les cayera el gordo les tiene muy cabreados.

—La Agrupación de Cornudos del Distrito II ha organizado un festival que se celebrará en las Arenas un día de estos. La Junta Directiva pagará el beber a todos los invitados.

—En breve saldrá *La maleta deportiva*, órgano del «Putxet F. C.». El cuerpo de redacción es todo femenino, por lo que serán muchos los que querrán penetrar en tal cuerpo.

—El joven Salvio Llardons se bebió un vaso de aceite y corrió a la Casa de Socorro pensando estar a punto de diñarla. Motivó la alarma el hecho de que un vecino, al saberlo, le dijo: «Ja has begut oli!»

—En nuestra edición pasada dijimos, refiriéndonos al drama «La tía carnal del vengador», del joven y audaz dramaturgo Perico Setcibelles, que «era una obra que daba el opio», queriendo decir que iba de 1.ª como los ricos que viajan. Pero el autor dice que esto de «dar el opio» significa hacer dormir, y nos pide que rectifiquemos. ¡Qué le haremos!

—En el cementerio de Ab-Dom-Inal se ha encontrado una lápida que, palmo más o menos, dice:

«Aquí yace Jep 2.º,
rey que siempre iba de trueno
y que murió hecho un fiiris
de tanto tocarse el cetro.»

Ha pasado al Museo Martorell.

PENSAMIENTOS

(NO SON PAS P...)

Una declaración de amor es una declaración de guerra.—*Planas.*

Las mujeres son casi bien como los puros de veinte. Hacen bonito, pero no valen nada.—*Argenso.*

El bidet es el mar en que ocurren más naufragios.—*Baget.*

El crédito es una cosa que siempre se da al que menos lo necesita.—*Uno de casa.*

A los barcos no se les ve el fondo. A Barco de *La Noticias* tampoco se le ve nunca.—*León.*

No dejes nunca dinero en un banco. Es fácil que te lo quiten.—*Una víctima.*

PENSAMIENTO PROFUNDO

Descarregando bultos en el muello,
rompióse el pobre Quel la nuez del cuello.
Y carregando pieles de desecho
el pobre Simonet se espatilló el pecho.
Y al policía Roque, de un trancazo,
un randa, al escapar, le rompió un brazo.
Esto prueba, lector, sin más dudar,
que a la salud va bien el trabajar.

ROMPECUELLOS

Ya veo que no haremos res. Yo venga endiñarles cosas fáciles que un marrec las encertaría y ustedes venga hacer el pallús y no endevinar ni una.

Lo de la semana pasada era: *Una sola de-sabata.* Más claro, un vaso de moscatel.

Ahora, a ver si sacan el entrellado:

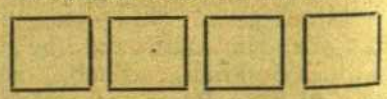

Agafen 16 mistos y hagan cuatro cuadros cuadrados como éstos. Ahora saquen cuatro mistos, de manera que quede una figura redonda. ¡Barrinen, barrinen!

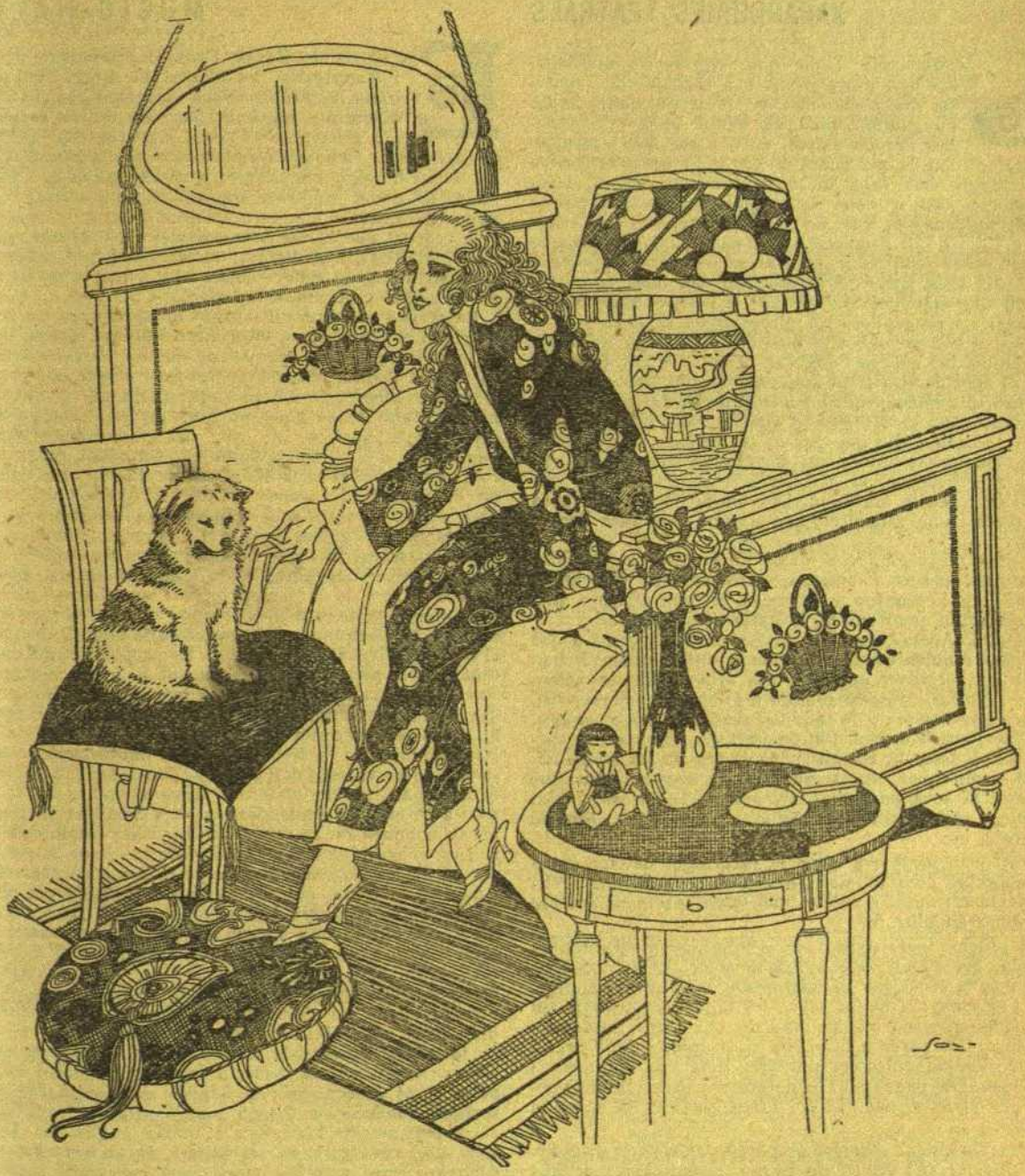

—I que és pesat en Ricard amb les minyones! Sempre els hi està al damunt!...

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

La senyoreta Talia, que, segons els mitòlegs, era una musa *joven y agraciada* com aqueixes que s'anuncien en la última plana de *La Vanguardia*, allà pels temps en què Temístocles *llevaba paletó*, es veu que deu continuar en bastant bon ús, per quant no passa dia sense ocupar-se amb algun dels seus incomptables amants, ni deixa transcórrer cap setmana sense que ens deslliuri tres o quatre bordegassos, que tot seguit s'inscriuen en el Registre Civil de la Propietat intel.lectual, i ja des de que neixen vénen obligats à guanyar-se les garrofes per ells i per als seus pares. Ara, que n'hi ha que, pobrets!, neixen tan esquifits, que al cap de pocs dies es moren i deixen als progenitors completament a la sopa.

Això va succeir amb una noia filla dels senyors Ribera i Casademont, que va néixer al «Tívoli»—Líric Català—amb el nom de «La festa major de Vilaflorida». Era una criatura tota minça, més innocent que en Luengo, i amb una musiqueta de *tsing-tsing* que no valia la pena d'escoltar. Sort que diu que per al teatre líric català estan ja de nou mesos autors tan apreciables com en Fontdevila, en «Misterio», en Capdevila i demés senyors que saben on tenen la mà dreta. Déu els hi dongui una hora ben curta i una satisfacció ben llarga. Com més llarga, millor.

El jove poeta en Josep Maria de Sagarra ha infantat un xiquet, petitet i bufonet, nomenat «El matrimoni secret», que l'ensenyen a «Romea». Es una criatura amb molts modals, però que no inventarà la sopa d'all.

Els de l'«Apolo», que por lo vist estan dispostos a què «La gata maula» tingui una agonia interminable, li han donat un germanet que se'n diu «En la huerta valenciana». No farà gens de *sombra* a l'obra d'en Parera (?). Només farà *sombra* a la taquilla, però serà mala *sombra*.

«Don Juan Tenorio» tothom sap que n'ha fet de petits. Ultra ésser la conseqüència lògica de les seves aficions papitesques, ha trobat editors responsables que donaren la seva paternitat als petits «Tenorios», i així comptem amb «Juanito Tenorio», «Tenorios!», «Tenorio musical», etc.

Però quan semblava estar ja escorregut del tot, ve a sorpendre'ns amb un nou fruit dels seus *devaneos*. El patrocina un autor sevillà i li ha posat per nom «Si fué don Juan andaluz...»

Té gràcia, i els còmics del «Poliorama», sobretot en Tudela, que és un excel.lentíssim actor, l'han presentat amb tota la salsa *que su interesante argumento requiere*.

A l'«Espanyol» hi ha rebut les aigües baptismals un bordegàs—que ara resulta pare de «La casta Susana»—nomenat «De pares a fills». Fa riure molt i dóna ocasió a què llueixin calçotets d'última moda en Santpere i l'Alfonso. Del pas ràpid i avalotador de «Don Juan Tenorio» per aquella casa, ja en direm quelcom la setmana entrant.

Se'ns diu que al «Nuevo» preparen una cosa molt divertida titolada «El apuro de Pura», especialment dedicat al públic papitesc.

En canvi, al «Còmic», on la companyia d'en Rojas tot s'ho pren per la *tremenda*, anuncien l'estrena d'una obra d'en Tubau i en Capdevila titolada «El cabaret de los venenos», que, segons els autors, serà el *no va más* del mal de cor i de la llàgrima. Crec que fins es veurà com una pobra noia es menja una truita de cocaina... Calculin!

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

En Fernando Bayés, l'«as» del papitisme d'acció i d'explossió, ha plantat el mingo amb l'estrena del tantes voltes aplaçat «Cri-Cri». A les dificultats naturals que sempre es presenten per a fer posar d'acord a un centenar de femelles quan sols es compta amb tres o quatre mascles, s'hi ha tingut d'afegir enguany el trasbals que el nou governador ha donat volguent prevenir, durant el seu comanament, l'esclat d'una formidable epidèmia de refredats, i ha ordenat que es vestissin aquelles espatarrants «girls» i «demoiselles», a fi d'*atajar el foco*, fent per taules que els sastres puguin vendre abrics i la gent, per escalfar-se, no en tingui prou amb l'espectacle.

La revista és admirable, i més ho seria si la castressin treient-li el «cap i cua», la primera i última escena, doncs ni la pallassada ni l'espanyolada ens han convençut massa. Tot el demés, ai!, és precisament el que ens receptà el metge: distracció i bons talls! Quin ull el d'en Fernando triant dones guapes! Fins les *girls* són caies de debò! Dels quadros, els que més han cridat l'atenció han sigut «Le vitrail enflammé», verament tan artístic com era en el «Folies Bergère» de París, «Les cloches de Pâques» i «La conquérante». El primer va fer-nos patir a tots al veure a la Manolita del Río tan a lo *vivo* fent la morta (quines formes!) i quan el dimoni li feia aquell massatge fins que la sepultava a les calderes d'en Pere Boter. «Les cloches de Pâques» deixen pàl.lida aquella escena de la xemeneia de l'any passat: més dones, més moviment i més temps; quants es van sentir a la nit de l'estrena sagristans, i en la solitud assajarien el tritlleig d'aquelles campanes! Es un quadro que durarà tant com la revista, però creiem que hi haurà alguna deserció i passaran per les armes a més d'una de les artistes d'aquest quadro, tan natural és i sense enganys el reclam que dels seus encants fan les estàtues. L'escena de «La conquérante» ha sofert una petita mutil.lació, comparada com es va estrenar a París, doncs aquí, que encara deuen anar, per lo vist, una mica atrassats en lo que toca a la manera de fer l'amor, ens han tret un tros de lascívia, aquell on la reina s'entrega al campió dels presoners, substituint-se a l'esclava i verge oferta al guanyador. A París és la serp del negre la que pica a la reina, i aquí és la reina, qui, abans de ser posseïda pel negre, agafa la serp verinosa i fa picar al negre. De totes maneres, és també una escena de deixa'm encendre, que estic a punt; és suficient per a mantenir en el cartell la revista. En una de les escenes de *truco* tan ben combinades per l'Empresa, ens va tocar vestir a una de les artistes que a tal efecte baixen al pati de butaques; i quin patir, fills meus!; vàrem arribar al punt de dalt de tot al ser blanc dels ulls envejosos de tots els espectadors; nosaltres, en aquesta santa casa, estem acostumats a tot el contrari; si hagués sigut despullar-les..., sortíem condecorats i amb pensió vitalícia hereditària. Mereixent menció honorífica el ballarí anglès Mr. Jonckson, que, cosa rara en un ballarí, és un vertader típus d'home, sense aquelles afectacions rebuscades que fan que hom pensi amb Càdiz o Nàpols.

Una pregunta a l'Empresa: que no porten lliga-cames les «nenes» estrangeres? A cap d'elles se'ls hi coneixia la marca, mentre que les *nacionals* totes portaven la rojor circular més amunt del genoll, lo qual fa molt poc efecte al mig d'aquell bé de Déu de cuixes empolvades.

Ja en tornarem a parlar. Per avui deixem sentat que és una cosa magna per la presentació i l'esplet de dones, i fins per aquell número dels anglesos. Xoqui-la Fernando!

SOM UNS TRUMFOS

Si els parlen dels atletes anglesos, forts i sapats com uns camàlics, o dels americans, de tipus de pel.lícula i cara de pasqües, o dels finlandesos, rossos com una panotxa i amb pit de descarregador del moll, riguin-se, i afirmin, per a que la veu s'escampi, que l'atleta més fort, més resistent i menys pavero és el de casa.

La prova de lo dit està en el noble esport de la patada. Els futbolers d'altres terres, fins els que de la pilota viuen i els pares els la hi han donat com a carrera, si juguen un partit d'aquells de patacada, en el qual s'hi té de suar la cansalada si no es vol fer llufa, a l'ésser a la mitja part ja no poden dir fava, i menys en anglès, que és un mot la mar d'enrevessat. Els veureu treure el fetge per la boca, suar com l'Ardèvol quan fa *lucha*, bufar com si fessin el joc de la paella i fer-se massatge i gastar litre i mig d'embrocació per barba, tot rosegant goma o mastegant sucre.

En canvi, fixin-se amb els nostres futbolers. Són nyicris, escanyolits, curts de talla, i d'això dels bíceps i de l'entrenament i del règim en tenen tan sols una lleu idea. Juguen el diumenge com aquell que va al teatre, sense cansament de la persona, i quan acaben el partit, amb el seu obligat acompanyament de màstics esportius i patacades, es queden tan fresquets com si acabessin de fer un mig vermut amb olivetes.

El nostre futboler, el dia del partit, dina com un convidat de fora. El professional anglès menja poc i ben triat. El nostre jogador es passa la nit anterior de parranda, i no perquè l'endemà té de lluir les cuixes deixa de retirar tard i fer gasto de grimègia. L'anglès és cast com una mala cosa i se'n va a dormir a les nou. El nostre futboler s'entrena anant de senyora; es tonifica fumant i bevent, si això li agrada; es prepara menjant i fent barrila, i després... «arreparin que no sua».

Coneixem un «as» que té un *enredo* amb una casada i que...; *bueno*: ja m'entenen. Doncs bé: dies enrera es passà tot el matí del diumenge al «Pavillon», del carrer d'en Regàs, lloc d'agradós recolliment per les parelles que volen estimar-se amb comoditat i reserva, i a la tarda jugà com un trumfo.

—Com ha anat?—vaig preguntar-li jo al vespre.

—De primera!

—Quants?

—Quatre!

I aquella tarda el seu equip només havia fet dos gols. Deuria ésser un malentès...

FUTBOL

Això dels partits de selecció em fa l'efecte de xupar espàrrecs. No és menjar ni beure, ni s'hi troba suc ni bruc.

Veureu vint-i-dos bordegassos, suant d'una manera discreta—doncs no és pas qüestió de cansar-s'hi,—fer gols si no hi ha perill de trompades, passant pilotes al lloc on no hi ha company, arronçant amb aquella alegria i perdent o guanyant amb un «tantsemenfumisme» digne de millor causa.

Al jogador del partit de selecció tant se n'hi en donen cuites com crues. Els onze saben que ja estan triats i remenats pels que tallen el bacallà i juguen tan sols perquè els hi manen i penquen amb relativa mandra, com si anessin de burilla.

Per això un servidor, quan li anuncien un partit de selecció, diu que *bueno*, que demà m'afaitaràs, que per moixigangues el *torin*, i que es posin tranquils i es facin fer un quilomètric. Que guanyin els probables o que siguin més guapos els possibles, em té tant sense cuidado com si en Romanones té un furóncol o en Gamper no s'acaba d'empassar lo de la marxa atlètica. La pròpia prou m'ho deia el passat diumenge:

—Que no vas al futbol, avui? Crec que hi ha festa grossa!

—Ca, noia! Avui hi ha salsa de cargols, que és lo més insípid que es coneix, després del joc d'en Querol. Avui és festa pels pagesos, que van a veure lo millor de cada casa, però no pels conscients com menguis, que saben que tot és llautó, i si quelcom hi ha d'or, s'amaga sota un bany de llauna.

Diuen que varen guayar els de l'«A», lo qual em sembla bé, per allò dels principis. Diuen que la cosa va anar ensopideta i que la gent no s'hi va esbojarrar...

Servidor no en sap res. Partits de selecció? *Naranjas*! Me'n vaig anar a veure el «Tenorio»...

Barcelona - Martinenc

El «Barcelona F. C.» jogarà el dia de Tots Sants un partit amb el «F. C. Martinenc».

Encara que ho facin per a entrenar-se, la categoria dels dos equips permet esperar que l'encontre resulti força interessant.

LA CARRERA «PENYA RHIN»

El vinent diumenge, dia 5, tindrà lloc, per fi, aquesta grandiosa carrera d'automòbils organitzada pels benemèrits *sportmen* i papitaires empedernits que formen aquella «penya».

Qui són ells? No volgueu saber-ho, estimats llegidors; farem remarcar tan sols que allà on van, l'èxit els acompanya. Recordeu solament lo que han sigut les carreres «Penya Rhin» que s'han celebrat fins ara: èxits sorollosos que varen reunir al lloc de la lluita la flor i nata de l'esport, de l'elegància i de les dones.

Ara, si hom tractés de complaure a senyoretes desitjoses de saber qui són els «penyistes», diríem que en sa majoria són solters, fills tots de bones cases, les quals tiren pilota a l'olla, i que tots són campions d'alguna cosa: l'un de moto, l'altre de futbol, l'altre d'auto, aquest talla hèrnies com si tallés un biftec, l'altre assassina els cors que fa fredat, però gairebé tots són campions del salt... Ai!, el salt és l'especialitat llur.

Però hom pot fer-se càrrec de lo que serà aquest any la carrera, al saber que s'han demanat 37 trens especials per a anar a Vilafranca, que estan llogats tots els autos de plaça, motos, cavalls, tartranes i fins els autobusos de l'Arruga diu que sospendran el servei per a portar gent al circuit a preus especials.

S'han mobilitzat també tots els centres excursionistes, que marxaran dissabte a la nit per a aplanar les carreteres i s'ha enviat un missatge a Sant Pere fent-lo president honorari per a que no faci ploure aquell dia.

L'èxit està assegurat. Aneu-hi tots, *sportmen*!

BOXA

Abans de tot, i molt a propòsit del cop de puny amagat, avisem als nostres simpàtics subscriptors que paguen del trenta dos al quaranta de cada mes, que des d'ara actuarà com encarregat del cobrament de factures atras-

sades el conegut Barbens, a qui hem posat de director d'aquesta important secció. Lo qual els hi comuniquem per al seu govern i bona marxa dels seus ossos.

El dijous l'«Iris» estava tan ple, que fins el senyor Pastrat, que hi va molt sovint perquè diu que de les contursions d'en Fabregat en vol treure un ball nou, va tenir d'anar al quart rengle, i encara gràcies. Ho sentim perquè, amb la panxeta que li ha sortit, es ben mereix una cadira ampleta.

A dos quarts d'onze en punt surten en Rey i l'Artero, que és més dolent que un fill que pega a son pare, més brut que un llençol que hagi suportat una nit de nuvis i fa més ganyotes que un xantre. El Rey de casa, que fins va sortir amb patilletes de noi bufó, com a picar ho feia millor que una rentadora; però, vaja: com a dolent també ho és un bon tros.

En Fabregat, que és com si diguéssim la *plataforma de la risa*, perquè és molt fort i de passada és capaç de fer riure a la *Merceditas* del «Royal», que també hi era, va estar deixant a en Dempsey a l'alçària d'una castanyera. En Gironès és de lo bo i valent, i ens va agradar més que en Magí amb les vidrieres noves, que ja és molt dir.

En Marco és una d'aquestes màquines de 40 H.P. que es fan a França i que són repartidores automàtiques, *con variado surtido* de pinyols per tots els gustos. En Castanyer va imitar al *cuchimbolo* aguantant com si a sota la pell hi dugués borra.

En Martínez, fet un lleó, ja que quan crèiem que no era bo ni per embalsamar, les tornava a empendre a la visual d'en Blind.

En Gaston i en Gabriel, fets uns colosos. Ens van fer un combat nul, en el qual van estat fets uns fenòmens.

Resumint: un altre triomf de l'A. E. P., que si segueix així i ens hi deixa divertir com fins ara, la gent prou s'hi deixarà caure, ja ho crec que sí.

OZZIR

BANYES I BANYUTS

AQUESTES ratlles d'avui són l'epíleg que posem a la temporada taurina de l'any 1922. Lo de diumenge a les «Arenas» tenia tan poca importància, que ni vam pensar anar-hi; «Dominguín» y Lalanda II, malgrat tota sa voluntat, no passen de fer en el toreig un paper semblant al que fa el senyor Piniés en el govern espanyol: zero, zero, zero; i perxò, amb tots els respectes, ens va semblar que ja hem tingut massa paciència aquest any.

Hem començat a fer una mica de balanç taurí i el resultat el trobem molt més seriós que la destitució d'en «Pílades» i «Orestes»; veieu-lo:

Primera partida: «TOREROS»: no hi ha dubte: després de retirar-se en Belmonte i en Sànchez Mejías, no existeix ningú capaç de sostenir un lloc de primera línia; Marcial Lalanda està tan lluny d'ésser un «astre», com de rentar-se la cara; «Chicuelo» té una por que no el deixa viure; i si els dos primers tenen aquestes tares, no cal que parlem dels altres; a més a més, hi ha que nosaltres, els que vivim a Barcelona, no hem de veure més «corridas» que les «amanides» per l'incomparable senyor Ubach (q. D. g.); doncs bé: hem fet càlculs rigurosament matemàtics i podem demostrar a qui vulgui que allà pel mes de març de l'any vinent no quedarà un sol «coletudo» que no s'hagi barallat amb la nostra empresa. «*Es mi sino desgraciado...*», que dirà don Josep, però és més veritat que la normalització de Correus. Prou que ens en planyem.

«TOROS»: no fa gaire podien trobar-se encara mitja dotzena de ramaderies que donaven animals de presència, essència i potència; una selecció escrupulosa dels exemplars encarregats de la «fabricació» i alguns altres detalls permetien garantitzar certes condicions en els «toros» de Murube, P. Romero, Miura, etc.; però ara, *ay*! (això de *ay*! ho hem copiat de *La Voz*), no podem dir el mateix; tant se val un Saltillo com un López Plata; la relaxació de costums general és la causa d'aquesta desgràcia; relaxació dels ramaders, que cerquen les pàfies i se'n f... dels honors; relaxació dels «toros», que s'han sindicat i fan vaga de braços caiguts; fins relaxació dels sementals, que ara treballen «con todos los adelantos modernos...». Com redimoni se n'ha de treure profit, si els uns ho fan a la francesa i els altres amb preservatiu? Res, que «la cosa» s'acaba.

I del públic ni cal recordar-se'n; com a conseqüència de l'extinció de la festa, avui només van als «toros» el *tifus* i els que materialment no tenen un lloc per anar.

I així fineix la temporada 1922: sense «toreros», «toros» ni públic; la única compensació que s'ha tret és la innombrable sèrie d'escriptors taurins que surten cada dia; n'hi ha de totes classes: senzills, dels que s'acontenten amb una gasetilla; honorífics dels que ho fan per després contar-ho; i els més terribles: els convençuts, els doctrinaris, els de la neuràlgia. Heu llegit al Dr. Vesalio? Heu llegit a en Pérez? Heu llegit al milió que escriu com aquests?...; doncs, què me'n dieu de la pesta bubònica?

I «aquí termina el sainete»... Posem punt, per ara, a la nostra tasca, donant per finida la «pesadilla» taurina d'aquest any: ensopiment, fàstic, desesperació, idees criminals... Vet aquí els efectes de la temporada que acabà amb la moixiganga de diumenge.

FINIS CORONAT OPUS

¡¡Gent d'esports i els que no ho sou, homes, dones, nois i noies, aristòcrates i botiguers, corridos i austers, demi-mondanes i noies recatades, i vosaltres tots, llegidors del PAPITU, barrilaires de tota mena, que enyoreu tot l'any les emocions llargues i violentes!! Ha arribat el vostre dia. Recordeulo: és el diumenge vinent

5 de novembre de 1922,

en el qual es correrà el CIRCUIT DE VILAFRANCA DEL PENEDES, el

GRAN PREMI PENYA RHIN

la cursa internacional d'automòbils més important que hom ha celebrat a Espanya, i en la qual hi correran les millors marques de les CINC NACIONS següents: Austria, Anglaterra, França, Itàlia i Espanya, amb els «asos» llurs més famosos. — Podeu anar-hi amb tren especial, amb bicicleta, amb moto, amb auto, a peu o a cavall d'un ruc, que és més segur que en aeroplà. — Hi haurà grans tribunes, de preferència i popular, i un servei de restoran de deixa'm encendre. — Per a més detalls, a les oficines de la PENYA RHIN, CORTS CATALANES, 642, PRINCIPAL

EL SUICIDA

En un vagó de primera viatja un senyor trist i malenconiós i una dama.

De sobte ell es treu una pistola i s'apunta al front, dispost a suicidar-se. Però, amb suprema cortesia, pregunta, abans de disparar, a la senyora:

—La molesta el fum, senyora?

(De *Le Journal Amusant.*)

UNA REFLEXIÓ

—Tanmateix, sóc una dona ben desgraciada! L'únic home de la terra amb qui no puc entendre'm, és precisament el meu marit!

(De *Sans Gêne.*)

—No feu compliments! Ja podeu començar sense mi!

(De *Sans Gêne.*)

CONVERSA

—En una tomba egípcia he descobert un cos de dona admirablement conservat, i això que té 2,000 anys!

—Carai! Com s'ho devien fer? La meva sols en té 49, i ja fa fàstic!

(De *Le Journal Amusant.*)

NO POT ESSER

—Tu, amiga meva. M'has de fer un favor.

—Digues.

—Si el meu marit et pregunta si he passat la nit a casa teva, digues-li que sí.

—No s'ho creurà.

—Per què?

—Perquè ha estat amb mi tota la nit...

(De *Sans Gêne.*)

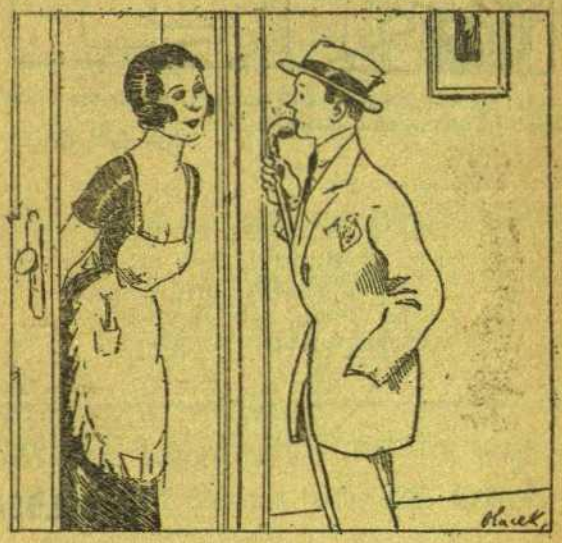

—Digui a la senyora que hi ha aquell senyor a qui va citar ahir.

—A quina hora?

(De *Sans Gêne.*)

BONA PROPOSTA

Un senyor *ha fet* a una modisteta.

—Com podrem fer-ho, nena, perquè la seva mamà no estigui amb ànsia si anem a sopar junts?

—Lo millor serà que li envii un recadet amb un bitllet de 50...

(De *Sans Gêne.*)

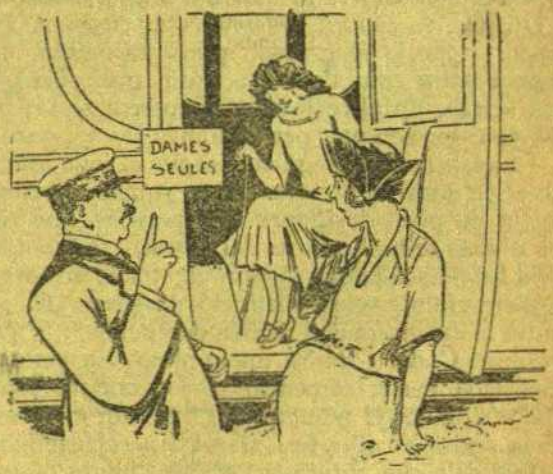

—Ei! Que no ho veu que és un departament per a senyores soles?

(De *Sans Gêne.*)

—Ai! Quin pes em treu de sobre al portar-me el meu marit! Ja estava amb ànsia!

(De *Sans Gêne.*)

LA GELOSA

Això que vaig a contar-vos succeí a França. A tot arreu passen coses, però a França... fins se n'empassen.

Jo em trobava en una casa d'un jove matrimoni que volgué convidar a uns quants amics a una petita vetllada per a remerciar-los pels regals que els hi havien fet.

Les nenes del senyor Tulit, rosses, amb una carona de cabell d'àngel, maliciosos ulls i etc..., també hi eren. La gran semblava que desitjava que li fes la cort i cregueu-me que la llum massa viva d'aquell saló va arribar a em...pipar-me.

Un jove va cantar, i després dels elogis de rúbrica: «Que la té grossa, quina harmonia, tan aviat l'estira com l'arronça, quin gust, això és una veu!», un altre jove va empescar-se un joc que va ésser acceptat per tothom.

—Es tracta de lo següent—digué el jove iniciador:—la senyora de la casa—en aquest cas la casadeta de poc—designarà una persona que tindrà d'anar-se'n al quartet del costat, i farà col.locar a les persones que quedin en el saló en forma de semi-círcol, sense distinció de sexes. El joc tindrà molts atractius i moltes decepcions: la sort decidirà. Cada u tindrà un número. La persona designada per a començar el joc cridarà sense moure's de lloc el número que li agradi més, dels quals podrà escollir fins al màxim corresponent al total dels que juguin. El cridat s'haurà d'aixecar, obrir la porta del quartet, tancar-la darrera seu; i un cop dins farà un petó... natural a la persona que hi hagi, sigui del sexe que sigui, com a premi (?) del destí. La persona cridada alliberarà a la que l'ha cridat, i així successivament, canviant-se tothom els números cada vegada que es farà aquesta operació.

Amb gran il.lusió començà el joc. Un a un anàrem passant al quartet, on ens esperava la felicitat o la decepció. El destí va afavorir-me amb tanta prodigalitat, que un amic meu—també molt sortós en aquesta rifeta—va dir-me a cau d'orella que semblàvem uns tasta-olletes...

Però el comble de la fortuna vaig tenir-lo quan em cridà una casada espatarrant, que ja feia ratet que m'intrigava. Quan la vaig abraçar, ai, mare meva!—dispenseu-me l'emoció,—vaig beure la més dolça mel de ma vida. Tant m'agradava aquella abella, que no picava, que ens passà el temps en el quartet.

A la sortida del «niu» la nena gran del senyor Tulit va dir-me, gelosa, referint-se al ratet del quarto:

—Ja està llest, Alfred?

L'expectació fou general; el marit de la casada espatarrant em mirà amb uns ulls de foc, i no sé com vaig poguer en aquells instants suprems desengomar la llengua i dir amb molta naturalitat a la xamosa imprudent:

—No s'hi amoïni, senyoreta; també hi anirà vostè al quarto... En el joc hi ha d'haver-hi pujades i baixades...

L'incident va quedar clos.

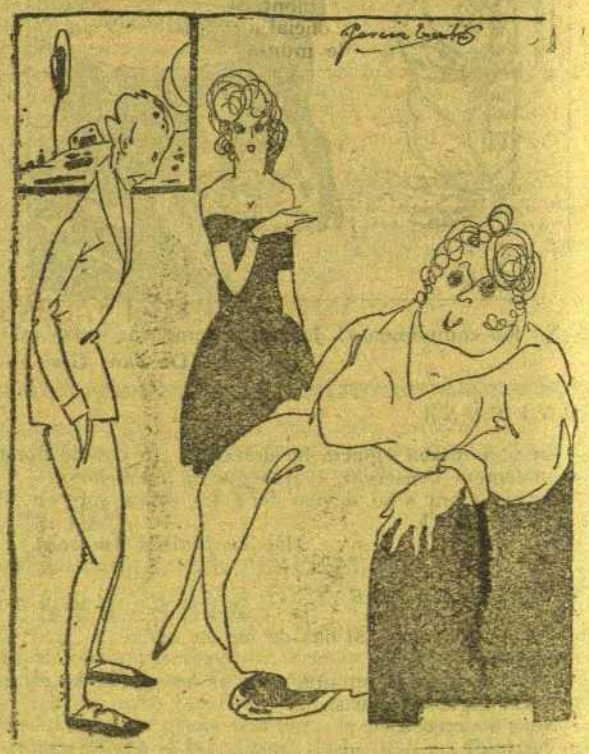

—I què té vostè per a casar-se amb la meva nena?
—Tinc lo suficiente per anar tirant, senyora.

*** De *La Vanguardia* :
«Nodriza recién parida se ofrece, etc.»
Carai! Acabada de néixer i ja fa de dida!

*** De *El Diluvio* :
«*Pérdidas.*—Del Arco Triunfo a Reforma y Alta San Pedro, matrimonio busca sala y alcoba, con d. c.»
Què és el que s'ha perdut?

*** Copiem de *La Región* :
«*Nota Cómica.—El señor de Junquitu y Vilardell.*—El nuevo secretario general de este Gobierno civil don Luis G. de Junquitu y Vilardell, en atento B. L. M. nos indica su toma de posesión y tiene la galantería de ofrecérsenos tanto en el cargo oficial como particularmente.
Agradecidísimos a la atención y por nuestra parte quedamos a su disposición, quedando las columnas de este periódico a la disposición del señor Junquitu.»
No li saben veure lo còmic? Nosaltres tampoc.

*** Diu *El Sol*, de Madrid :
«*Pestaña en Madrid.*—Ha llegado a esta corte el propagandista Angel Pestaña, y aquí atenderá al completo restablecimiento de su salud, pues aún convalece de las graves heridas que sufrió en el atentado de que fué objeto en Tarrasa.
»Se asegura que Angel Pestaña ha abandonado Cataluña porque le han dirigido sus enemigos graves amenazas.»
Quan això es va publicar, en Pestaña era encara a Manresa.
Ah! I allò de Terrassa, és *guasa* pura!

*** També de *El Diluvio* :
«Zapateros. Faltan para montar inglesitas y zapatillas no importa algún medio oficial.»
No sabíem que això de muntar anglesetes es pagués tan bé!

MITJA-SOLES I TALONS

Jogant al billar, en Tit
va perdre, en una quedada,
un duro que amb en Boada
varen jogar-se una nit.
I ara, per tot, el taujà,
amb sa veu enrogallada,
diu que un cop, una quedada,
un duro li va costà.

—

—Caram de senyor Bernat!
Vostè dibuixa molt bé!...
—Com que no tinc res que fê
i la feina ja he acabat,
aquí passo sense penes
tot el dia dibuixant...
—I només sap fê algun sant?
—També sé fer nens i nenes.

—

Quan vagis a confessar-te
no diguis mai certes coses...,
perquè després succeeix
que ho paga la majordona.

—

—Mira on me fan les gallines
tots els ous: en un cabàs.
—Alça, noi, no cal que et queixis;
tu sí que els tens ben posats!

—

Encar que ets bòrnia, Mercè,
és ton ull una monada,
i amb tu em casaria, a fe,
mes no ho faig perquè no sé
si l'altre ull també m'agrada.

Tota la correspondència de PAPITU, dirigiu-la a l'Apartat de Correus núm. 925, Barcelona

Pititet: Amb dos no en tenim prou per a fer una secció. Els publicarem, i si va seguint, ho farem tal com desitja.—*Gatet d'Angora*: Anirà, i que no sigui el darrer.—*Pitets*: No ens agrada gens ni mica.—*Bresca*: En Buendia el felicita. Vostè és tan poca-solta com ell.—*Hernández*: Mirarem d'aprofitar-ho.—*Costa*: Rebut. Ja en parlarem.—*Spès*: No, senyor. No fa pel nostre geni.—*Cua Ratada*: No ens agrada.—*S. Vivés*: Ja té raó, ja. A nosaltres també ens van ensarronar una vegada. Mirarem de parlar-ne.—*Bufar no fa fi*: No ens engresca.—*Tòful i Pelut*: N'aprofitem una. No dóna més la cosa.—*Tramuset*: Va bé. D'allò... no ens en recordem.—*Salasenc*: Entra en tanda per a sofrir un romendo.—*Sardinòpolis*: I que n'és de vell això!—*Un subscriptor*: Ho trobo poc interessant.—*Raquel*: Apa, bacona!—*Tres nimfes*: Mireu, nimfes: dediqueu-vos a les *labores* pròpies del sexe i deixeu-vos de fer versos.—*Pitima*: No. De cap de les maneres.—*Un suat*: Ho guardarem pel Calendari.—*Noi de Sans*: Ara li fan el mànec.—*Rebec*: Es vell, dolent i afanat.—*Un artista de Mollet*: Artista? Fantasies!—*Nena rossa*: Ai, simpàtica! Si el seu promès li fa tot el que explica..., qui fos el seu promès!—*Ric Roc Ruc*: Havana i butifarra no han sigut mai consonants. Ei! Si no li sap greu!—*Sòmines*: I ara, pau! D'on surt amb aquest saldo?—*Un reconsagrat*: No ho faci tan fort, que podria espantar la parròquia.—*Tramús II*: Es més lleig que fer un pet a missa.—*Salamanca*: I un be!
En queden una pila.

QUINTET JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNÉS - Tapineria, 35, 1.º

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

TEATRE VICTORIA

Espatarrant companyia d'opereta i sarsuela d'en Pepe Viñas. Tots els dies programes variats i la revista de gran èxit PIM-PAM-PUM... O TAMBIEN LOS DEL PARALELO QUIEREN TENER SU «REVUE»

TEATRE COMIC

Companyia dramàtica Rojas-Caparó. Gran èxit de DON JUAN TENORIO i EL NUEVO TENORIO.—En preparació EL CABARET DE LOS VENENOS i EL APOSTOL RUSO

GRAN TEATRE ESPANYOL

Gran companyia de vodevil del gran Santpere. Cada dia DON JUAN TENORIO i EL NUEVO TENORIO.—Aviat LA SEVERA (d'en Dantas) i A L'OMBRA DE MONTJUIC, (d'en Juli Vallmitjana)

ALCAZAR ESPAÑOL

Gran èxit de PAQUITA CASANOVAS, EVA SEGURA, LOLITA GONZALVO, GRANITO DE SAL, SELESIA, HERMANAS DASSY i altres belleses. Nou cabaret a l'elegant Foier, de 7 a 9 i de 1 a 4: nuditats artístiques.

GRAN CABARET «LA BUENA SOMBRA»

GINJOL, 5

Instal·lació espléndida. Programa atractiu. Temperatura agradable. Noies maques. El lloc més elegant de Barcelona. Aneu-lo a veure!!

POMPEIA

C. DEL ASALTO, 105, 1 M. DEL DUERO, 52

Colossal exitàs de les ben fetes i fenomenals estrelles PAQUITA MARQUEZ, LINA ROSADO i ISABEL VARGAS Espatarrant companyia de vodevil

PAVILLON MEUBLÉ

Regás, 6 **Barcelona (Gracia)**

MONTE-CARLO

EL MUSIC-HALL SELECTO

Programa incomparable por la alegría, la belleza y la juventud de sus artistas.—Actualmente

MORENO

rey del xilofón.—Dancing, Jazz-band, Tabarín.

ROYAL CONCERT

MARQUES DEL DUERO, 106.—Telèfon 1238 A.

Gran èxit de la IDEAL CORALITO, LUISA DE TORMES, MARGARITA VILA i l'espatarrant PAQUITA SOBIET.

S'ESTA AGOTANT L'EDICIO DE

VISCA CATALUNYA!

D'EN **JOAQUIM BELDA**

Preu: **Una pesseta**

DEMANEU DE

Gamiani *Alfred de Musset*

FOLIES BERGERE

TELEFON 3929

Ultims dies de la revista de gran èxit CHAMBERI POR FUENCARRAL. Colossal estrena de AVENTURES D'UN PAGES QUE VA ANAR AL «FOLIES BERGES».—De 1 a 3. Souper Tango a l'elegant Foier.

GRAN RESTAURANT VILA

(Cambio de dueño)

Cubiertos a 2'75, 3'75, 4'50 y 5 pesetas

SALON PARA BANQUETES PASAJ DEL CRÉDITO, 5 Y 7

LA NAVAJA BOUÉ

ES LA MAS PERFECTA Y ECONÓMICA POR LA DURACION DE SU CORTE FINO Y RESISTENTE ADAPTADA POR LOS BARBEROS

FABRICADA EN **SOLINGEN**

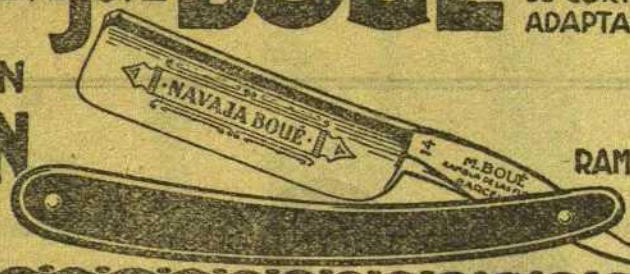

M. BOUÉ

RAMBLA DE LAS FLORES, 11.

BARCELONA

PROBARLA ES ADOPTARLA

VIAS URINARIAS
IMPUREZAS DE LA SANGRE
DEBILIDAD NERVIOSA

BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resutados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:
Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DR. SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:
Sífilis (avariosis), *ecsemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticártica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DR. SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA:
Impotencia (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAGEAS POTENCIALES DEL DR. SOIVRÉ. — Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Moncada, 21, Barcelona. — VENTA: *Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, Princesa, 7, y principales farmacias de España, Portugal y América.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Específics.

PELL — SIFILIS — VENERI

INSTITUT URO-DERMIC DEL DR. MONTAÑA
Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu.
SANT PAU, 28, PRINCIPAL, 2.º

SIFILIS — PELL

CLINICA: RONDA SANT ANTONI, 22, PRAL.
Diariament aplicacions del Salvarsan (606), Neosalvarsan (914), Silbersalvarsan, Neosilbersalvarsan, Galil (1116), Sulfarsenol, etc. S'injecta a qualsevol hora del dia i fins a les 11 de la nit, pel propi doctor. Preus especials per a Pupiles.

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8
SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes.

CALCETINES REFORZADOS

para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Ràpid». A la primera vegada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6.

IMPOTENTE

Deja usted de serlo en el acto empleando el INTRODUCTOR pat.
Prospectos contra envío o'30 pesetas en sellos

Aparato contra pesetas 15, Giro Postal

A. FICHTNER - Industria, 205 - Barcelona

—Sí, Manelet. Jo li donaré el meu cor!
—I la mà, Maria?